

den ønske de ikke beskattet, og undtager man den, vilde det fiskale Udbytte blive saa ubetydeligt, at det ikke er værd at tale om i denne Sammenhæng.

Det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) kom tilbage, til vort gamle Mellemværende, og jeg kan give det ærede Medlem Ret i, at der saavist ingen videre Fornøjelse er for nogen af os ved at tærskes Langhalm paa de gamle Ting, men jeg maa dog overfor det ærede Medlem hævde, at det er saa langt fra, at han har godtgjort Berettigelsen af sine Sammenligninger, at jeg tværtimod vil sige, at han end ikke har gjort Forsøg derpaa. Thi det, der skulde godtgøres, er, at Aaret 1909—10 efter hele sin Beskaffenhed er et Aar, der fornøftigvis kan bruges til at bevise, hvorledes den nye Toldlov har virket, og det er jo klart og tydeligt godtgjort, at det kan det Aar ikke bruges til, fordi det var et enestaaende Nedgangsaar med Hensyn til Importen af toldpligtige Varer. Selv om vi se bort fra de Varer, som udebleve paa Grund af Overgangstiden, altsaa for Eksempel Tobak og Vin, der blev indført i saa stort Maal Aaret før, at de kun i meget ringe Grad kom ind i det paagældende Aar, gik paa Grund af den store økonomiske Nedgangsperiode Indførselen af toldpligtige Varer ca. 10 pCt. ned. Desuden gik der, som nævnt, Millioner tabte paa de Varer, jeg nævnedes før, og paa hvilke Tolden var stærkt forhøjet, fordi de vare indførte Aaret før og i de sidste Maaneder, inden Toldforhøjelsen traadte i Kraft. Det er dog iøjnefaldende, at dette Aar ikke kan benyttes til Sammenligning, naar man vil vurdere Tabet for Statskassen i det lange Løb af Toldloven af 1908. — Det ærede Medlem sagde, at der snart ikke var et voksent Menneske her i Landet, som ikke vidste, at han havde Ret. Jeg vil spørge det ærede Medlem, om han da ikke regner t. Eks. Generaltolddirektør Rubin for et voksent Menneske, og Generaltolddirektør Rubin har med lignende Grunde som dem, jeg nys anførte, uigendriveligt bevist, hvorfor Aaret 1909—10 ikke kan bruges til Sammenligning.

Det ærede Medlem vilde bestride, at der var en naturlig Sammenhæng mellem Toldsatserne paa Sukker og Sukkerafgiften. Han mente, man kunde lige saa godt sige, at Ølafgiften skulde regnes sammen med Sukkertolden. Jeg forstaar ikke, hvorledes det ærede Medlem kan sige det. Det er jo en Kendsgerning, at man meget godt kan ændre en Ølskattelev uden at behøve at

røre ved andre Toldsatser end Øltolden, som ikke er af fiskal Betydning, men derimod er det aldeles givet, at Sukkertolden, der er af stor fiskal Betydning, kan ikke behandles uden i Forbindelse med Sukkerafgiften. Og den blev behandlet i Forbindelse med Sukkerafgiften, det hele Sukkerspørgsmaal blev betragtet som en Enhed i 1908, hvad der er ganske nødvendigt, hver Gang man behandler disse Forhold; man kan ikke ændre det ene uden at tage det andet med. Det beror paa Verdenskonjunkturerne og paa særlige Forhold her i Landet, om man et Aar bruger mere indført Sukker og et andet Aar mere, der er fabrikeret her i Landet, det er et Spørgsmaal, der kan vippe op og ned, og Sukkertold og Sukkerafgift maa nødvendigvis ses i Sammenhæng, naar man taler om Virkningerne af Toldforandringen i 1908.

Jeg kommer nu til et Punkt, hvor jeg kan være mere enig med det ærede Medlem, det er Spørgsmaalet om Stats-Laanefonden. Det er et Spørgsmaal, som jeg ogsaa i høj Grad har haft min Opmærksomhed henvendt paa, jeg har overhovedet i Sommer selvfølgelig maattet have min Opmærksomhed henvendt paa saa at sige alle Punkter i vor Statshusholdning, hvor der kunde være Tale om Beparelser eller om at indvinde forøgede Indtægter for Staten. Stats-Laanefondens Forhold har jeg særlig syslet med, og min Opfattelse er den, som jeg vist ogsaa tidligere har haft Lejlighed til at gøre gældende, at der er noget usundt i, at vi vedblivende udlaane Penge — lad det i øvrigt være til gode og sunde Formaal — til en meget lavere Rente end den, Staten selv maa give, naar den opræder som Laantager. Jeg har betraadt en Vej, som vil føre til en Forbedring af dette Forhold, ved i Fjor at gennemføre en Lov, der satte Renten af Udlaan til Udstykningsforeningerne og af Parcellaan op til 4 pCt., hvilket vil vise sig at være omtrent den normale Rente, vi kunne regne med ogsaa for Staten. Det er min Hensigt at fortsætte ad den Vej, efterhaanden som de Love, der fastsættede Betingelserne for disse Udlaan, udløbe og skulle revideres. Naar det er sket, saaledes som jeg ønsker det, og, som jeg tror, ogsaa det ærede Medlem ønsker det, vil der blive et Overskud af Stats-Laanefonden. Jeg har ladet udregne i Statsanstalten for Livsforsikring, hvorledes Forholdene ville stille sig med den nugældende Renteydelse for de forskellige Laan, Stats-Laanefonden har stiftet, og det har vist sig, at der først omtrent ved Udgangen af det Tiaar, vi